

Sygn. akt V Ca 1299/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Daria Figura
Protokolant:	Norbert Ziółek

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie

z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt XVI C 2606/21

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) Bank (...) S.A w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Magdalena Daria Figura

Sygn. akt V Ca 1299/22

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez pozwanego nie zasługiwała w ocenie Sądu odwoławczego na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną. Zdaniem Sądu Okręgowego, sąd pierwszej instancji nie dopuścił się zarzucanych mu uchybień w przepisach prawa, a kwestionowany wyrok - oparty na właściwej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie, poddanej następnie trafnej ocenie prawnej - nie może być skutecznie wzruszony na skutek apelacji.

Odnosząc się do apelacji pozwanego wskazać należy, iż stanowiła ona nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego. Pozwany nie przedstawił żadnych zarzutów, które mogłyby doprowadzić do

zmiany zapadłego w sprawie wyroku. W apelacji jedynie powtórzyła twierdzenia podniesione w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Na ich poparcie nie powołała żadnych nowych okoliczności związanych z przedmiotową sprawą.

Na wstępie wskazać należy, że niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c. Przepis ten przyznaje sądowi swobodę w ocenie zebranego materiału dowodowego, zaś zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy można uznać za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Jeżeli zaś z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00). W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wywiódł na jego podstawie prawidłowe wnioski.

Niezasadny jest też zarzut dotyczący naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 253 k.p.c. w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w sprawie skutecznie został potwierdzony podpis pożyczkodawcy i skutecznie zostało złożone oświadczenie o udzieleniu pełnomocnictwa o czym szeroko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wypowiedział się Sąd Rejonowy.

Przechodząc do oceny pozostałych zarzutów apelacji wskazać należy, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Na podstawie ustalonego stanu faktycznego należało stwierdzić, że strony łączyła umowa cesji, której przedmiotem były wszelkie wierzytelności pieniężne obecne, jak i przyszłe wynikające z ww. umowy kredytu konsumenckiego z dnia 3 kwietnia 2014 r., przysługujące w stosunku do pozwanego obejmujące w szczególności wierzytelność o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów, wierzytelności o zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą kredytu, wierzytelności mogące wynikać z zastosowania art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim przewidujące tzw. sankcję kredytu darmowego wraz z wszelkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami (m.in. odsetkami za zwłokę i opóźnienie). Cesjonariusz czyli strona powodowa przyjęła przelew tych wierzytelności.

Uprawnienie do złożenia oświadczenia w trybie art. 45 u.k.k., z uwagi na jego charakter prawnokształtujący mogło być złożone jedynie przez kredytobiorcę, jednakże zważywszy na sformułowanie przedmiotu cesji roszczenie dotyczące sankcji kredytu darmowego, aktualizujące się na skutek złożenia ww. oświadczenia, przysługuje nie kredytobiorcy lecz powodowi. Okoliczność, że w chwili cesji roszczenie o zwrot opłat wynikających z zastosowania sankcji kredytu darmowego jeszcze nie istniało, nie ma znaczenia, gdyż przelew wierzytelności przyszłych jest prawnie dopuszczalny, a pogląd ten jest ugruntowany w orzecznictwie i doktrynie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/01). Ponadto wierzytelność ta była w ocenie Sądu Okręgowego wystarczająco ukształtowana i określona w umowie.

Nie sposób również podzielić zarzutu dotyczącego nieterminowego – w ocenie pozwanego – złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 45 ust. 1 u.k.k. Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 lipca 2019 r., III 642/19, iż zwrot „wykonanie umowy” użyty w art. 45 ust. 5 u.k.k., od którego zaczyna biec roczny termin na wygaśnięcie uprawnienia konsumenta do złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, oznacza przede wszystkim stan, w którym wszelkie zobowiązania obu stron umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni wykonane.

W niniejszej sprawie, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy termin ten należy liczyć od 12 lutego 2021 r. bowiem wówczas Bank dokonał rozliczenia na skutek wcześniejszej spłaty pożyczki przez kredytobiorcę, a oświadczenie o

sankcji kredytu darmowego zostało złożone 7 kwietnia 2021 r. czyli z zachowaniem rocznego terminu przewidzianego w art. 45 ust. 5 u.k.k.

Przechodząc do oceny zarzutów dotyczących niezasadnego – w ocenie skarżącego – uznania przez Sąd Rejonowy postanowień umowy kredytu za sprzeczne z ustawą o kredycie konsumenckim wskazać należy, że do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wystarczające jest uchybienie przez kredytodawcę chociażby jednemu z obowiązków, do których odsyła art. 45 ust. 1 u.k.k.

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 1 pkt 10 u.u.k. z zastrzeżeniem art. 31-33 u.k.k., umowa o kredyt konsumencki powinna określać: informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt 10). Z powyższego wynika, że na kredytodawcy ciąży obowiązek wskazania w umowie skonkretyzowanych warunków, w jakich dojdzie do zmiany kosztów kredytu. Chodzi tu o konkretne parametry, z odniesieniem do obiektywnych mierników. Zdaniem Sądu określone w § 3 ust. 5 umowy warunki zmiany opłat i prowizji są nieostre i dają pozwanemu – kredytodawcy szerokie uprawnienie do modyfikowania zobowiązania. W ocenie Sądu, zakres uprawnień banku nie wypełnia wymogu obowiązków informacyjnych określonych w art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. Konsument nie jest bowiem w stanie ustalić, w jaki sposób może zmienić się zakres jego zobowiązania. Przyjęte przez pozwanego kryteria nie chronią słabszej strony umowy – konsumenta, przed arbitralnymi decyzjami kredytodawcy. Nie można tracić z pola widzenia, że obowiązek informacyjny jest wypełniony wtedy, kiedy wymagane elementy umowy są przedstawione w sposób jednoznaczny i konkretny. Stąd też, zdaniem Sądu należało uznać, że pozwany nie wypełnił obowiązku jaki nakłada na niego art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k., w zakresie konieczności wskazania konkretnych warunków, na podstawie których może dojść do zmiany wysokości tabeli opłat i prowizji. Już tej przyczyny należało uznać, że powód miał podstawy do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z kredytu darmowego, a w konsekwencji roszczenie powoda było uzasadnione.

Mając powyższe na uwadze, zasadnie Sąd Rejonowy. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6294,98 zł wraz z odsetkami stawowymi za opóźnienie liczonymi od 17 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych względów przemawiających za ingerencją w treść kontrolowanego wyroku, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał postępowanie odwoławcze wywołane apelacją wniesioną przez pozwanego, a zatem należą mu się koszty wywołane obroną w tym zakresie.

Magdalena Daria Figura